

περί σιγάρων χαρτίνων καὶ περί σιγάρων πούρων καὶ τουμπέκι καὶ ταμπάκου. Νομίζει τις ὅτι ἀπελπισθεὶς νὰ περιμένη πλέον πρωθυπουργικὸν χαρτοφυλάκιον σκέπτεται νὰ ἀνοίξῃ καπνοπωλεῖον.

Ἡ παρατεινομένη ἀπουσία τοῦ Κουμουνδούρου τηρεῖ ἀμνηχάνους τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐκτὸς τῶν φίλων τοῦς ὁποίους ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύῃ ὁ Δεληγιάννης· τώρα εἶνε εὐκαιρία νὰ τὸν καμαρώσωσι κάμνοντα πρόεδρος ἀρχηγὸ ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ κ. Μποῦτος εἰσάγει εἰς τὴν Βουλὴν τὸ περίεργον εἶδος ταχυδρομικῶν τηλεγραφημάτων, τηλεγραφήματα δηλ. τὰ ὁποῖα ἦσαν ἔτοιμα νὰ ἀποσταλῶσιν ἐκ τῆς ἐπαρχίας του, ἐπικροτοῦντα τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐμπόδισεν ἐκεῖνος μὴ διδῶν σημασίαν εἰς τὰ τοιαῦτα· ἀλλὰ δὲν ἐμποδίζεται ἤδη, ταχυδρομικῶς ἀποσταλέντα, νὰ τὰ παρουσιάσῃ. Σκέρτσο διὰ νὰ ποικίλῃ τὴν μονοτονίαν ὡς διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ καταφθάνοντων σωρηδὸν τηλεγραφημάτων πρὸς τὴν Βουλὴν.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν ὅλην τὴν μετρητοῦδε ἐκδοθεῖσαν σειρὰν τοῦ ὠραίου Μυθιστορήματός, μας, ὅπερ βαθμηδὸν ἐξελλισσεται μαγικὸν καὶ τεχνικώτατον.

Οἱ δὲ συνήθεις ἀγορασταὶ τοῦ φύλλου ἐξαιρετικῶς δύ-

νανται νὰ προμηθευθῶσι καὶ ὅλην τὴν σειρὰν ἀντὶ δεκάρας ἑκάστον ἀριθμὸν, ἐνῶ τὰ παλαιὰ φύλλα πωλοῦνται ἀντὶ εἴκοσι λεπτῶν.

Προπαρασκευάζεται ἐν πολλῇ ποικιλίᾳ, ἐπιμελείᾳ, ἀφθονίᾳ γελοιογραφικῶν εἰκόνων τοῦ ἀπαρμιλλίου κ. Ἀρρίνου τοῦ Ἀσμοδαίου τὸ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

τοῦ 1883. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις Ἐπιστάται δέον ἀπὸ τοῦδε νὰ μᾶς ὀρίσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀρτιτύπων ὅσα θὰ καταναλώσουν.

Θὰ εἶναι μεγάλη ἐπιτυχία, θὰ πωλεῖται δὲ ἀντὶ 1)2 φράγκου.

Τὸ φύλλον μας συνήθως ἐκδίδεται τὴν προτεραίαν τῆς εἰς τὰς ὁδοὺς πωλήσεώς του καὶ διακομῆς εἰς τοὺς συνδρομητάς.

Ἐσκέφθημεν λοιπὸν τὴν προτεραίαν νὰ τὸ παραδίδωμεν καὶ εἰς πώλησιν, ἂν καὶ θὰ φέρῃ ἡμερομηνίαν τῆς ἐπιούσης, διὰ νὰ μὴ μπαγιατιάξῃ εἰς τὰ ὑγρά ὑπόγει τῶν Γραφειῶν μας.

Ὁ θάνατος τοῦ Λουὶ Μπλάν, ἐνὸς τῶν ἐξοχωτέρων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, καὶ ὡς ἱστοριογράφου, καὶ ὡς οἰκονομολόγου καὶ ὡς βουλευτοῦ καὶ ὡς ῥήτορος παρῆλθεν ἐδῶ ἀπαρατήρητος. Καὶ τί δὲν παρέρχεται ἐδῶ ἀπαρατήρητον! Καὶ ὅμως ἦτο μία τῶν ἐκτάκτων φυσιογνωμιῶν τοῦ αἰῶνός μας, ἐν τῶν περιέργων ἐκείνων πνευμάτων, ἅτινα ἐγὼ καὶ οἰκογένειαν αὐτῶν καθιστῶσι τὴν κοινωνίαν καὶ τὸ Κράτος, ἐπαναστάτης ὡς οὐδεὶς ἄλλος, ἀναμορφωτὴς ἐξ ἐνστίκτου καὶ ἱστορικός

12

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

12

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 379)

— Τότε καὶ χωρὶς νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ, ὀφείλω νὰ ὑπακούσω, Ὑψηλότατε.

— Ἐόρτασε λοιπὸν τὴν τελευταίαν ἑορτὴν σου, κόμη, εἰς τὸ μέγαρόν σου, καὶ ἑτοιμάσου δ' ἐκστρατεῖαν ὅσον τάχιστα.

— Θὰ προσφέρω πολλὰς ἑορτάς, Ὑψηλότατε.

— Ἀνὰ μίαν δι' ἑκάστην ἑρωμένην σου;

— Ὁ γέρον Μαδροζίνης ἐμειδίασεν.

— Ἐνθυμεῖσαι ἐνίοτε τὴν νεότητά σου, φίλε μου; τῷ εἶπεν ὁ Δόγης.

Καὶ ἐγερθεὶς μετέβη ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Σανούτου εἰς τὴν παρακειμένην αἶθουσαν, ὅπου ἦτο συναναστrophή ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑἶΜΑ ΑΝΤΙ ΔΑΚΡΥΩΝ

Ὁ Σανούτος ἐξῆλθε περὶ τὰ μεσάνυχτα ἐκ τοῦ Δουκιχοῦ ἀνακτόρου. Ἦτο σκυθρωπός, δὲν ἔλεγε λέξιν, καὶ ὁ Μαῦρος ὅστις τὸν περιέμενεν ἐν ταῖς προθαλάμῃς ἐπὶ ὥρας πολλὰς καὶ τὸν ἠκολούθησε, δὲν ἐτόλμα νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

— Ἀμα ὡς κατέβησαν εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐστήθη σύνους ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς.

— Εὐρὲ λοιπὸν μίαν γόνδολον, Μαῦρε, εἶπεν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μέγαρον.

Ὁ Μαῦρος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπανῆλθεν ἐπὶ γονδόλας μετὰ δύο ἑρετῶν.

Ὁ Σανούτος ἐπέβη αὐτῆς καὶ ἐκάθησαν παρὰ τὴν πρύμνην.

— Ποῦ διατάττει ὁ αὐθέντης νὰ ὑπάγωμεν; ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν κωπηλατῶν.

— Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ἀπήντησεν ὁ κόμης· καὶ κάμετε γρήγορα.

Ἀκούσας τὴν φωνὴν ταύτην ὁ ἕτερος κωπηλάτης, παρέτρησεν ὑπόβλως τὸν Σανούτον καὶ κατεβίβασε μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν τὸν πῖλον. Ἐφαίνετο δὲ διανοούμενός τι ὑποπτον καὶ ζοφερόν.

— Ἀμα ὡς ἀπεμακρύνθη ἐπ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς προκυμαίας ἡ γόνδολα, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ πρὸς τὸν σύντροφόν του ἐν γλώσῃ τινί, ἣν ὁ Σανούτος καλῶς ἐννοεῖ· αὕτη ἦτο ἡ Ἑλληνική.

ἐκ τῶν διαυγεστέρων. Ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848. Ὑπῆρξε δὲ ὁ μόνος ἴσως εὐτυχής, ὅστις εἶδε μίαν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν ἣν εἶχε ἐν τῷ πνεύματι καὶ τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ τιθεμένην εἰς ἐνέργειαν—ἔστω καὶ προσωρινῶς. Ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τῷ Ἑθνικῶν ἐπονομασθέντων Ἐργοστασίων.

Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἐκ σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τοιαύτην ὑπαρξίν παρεκάλεσεν ἓνα τῶν ἐξοχωτέρων δημοσιογράφων καὶ πολιτευομένων ὅπως σκιαγραφήσῃ αὐτὴν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς προσεχοῦς Τρίτης.

Ἡ βροχὴ τῆς παρελθούσης Τετάρτης διελεύκανε νομίζομεν τὰ πειράματα τοῦ κ. Μαρκοπούλου καὶ τῆς Πιστωτικῆς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διὰ Βεσουδίου ὑπόστρωσιν τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ λίθοι αὐτοὶ τρώγονται ὥς νὰ ἦσαν κουραμάκai καὶ οἱ περιπατῆται εἶχον τὴν ὁρεξίν εἰς τοὺς πόδας. Ἐντεῦθεν ἕκαστος λίθος σχηματίζει καὶ ἓνα λακκίσκον· ἕκαστος δὲ λακκίσκος θὰ εἶναι καὶ ἐν λεκανίδιον κοινορτοῦ ἢ λάσπης. Σημειώσατε ὅτι αὐτὰ γίνονται ὑπὸ τὴν ἄβρᾶν πίεσιν τῶν πεζοδρόμων. Ἀλλὰ τί θὰ τὴν κάμουν αὐτὴν τὴν λιθόστρωσιν τὰ πέταλα τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν τὸ κύλισμα καὶ τῶν κάρρων τὸ μπουμπουνίσμα; Ὅλα αὐτὰ θὰ εἶναι διὰ τὴν παλαβὴν (ἐκ τῆς λάβας) αὐτὴν λιθόστρωσιν τόσα εἶδη λειοτριβείων. Καὶ θὰ ροφῶμεν οὕτω μίαν σάλτσαν ναπολιτάνικην ἐκ κοινορτοῦ καὶ λάβας. Ὅπισθεν δὲ ὄλων τούτων ἴσταται ἀπειλητικὴ ἢ φυσικὴ τοῦ κ. Στρούμπου, προλέγοντος ὅτι ἡ λιθόστρωσις αὕτῃ θὰ μεταβάλλῃ τὰς Ἀθήνας εἰς Φοῦρνον!

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἔγραψεν ὅτι ἡ πλέον τοῦ συρμοῦ πόλκα θὰ ἦτο ἡ *Δυναμίτις*. Καὶ προσεκάλει τὸν ἀκούραστον πολκοσυνθέτην κ. Μηλιαρέσην νὰ δοκιμάσῃ. Χθές

ἐλάβομεν εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν *Πόλκαν Δυναμίτιδα* ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, ἀφιερωμένην εἰς τὸ **Μὴ Χάνεσαι**, ὑπὸ τοῦ κ. Μηλιαρέση καὶ σήμερον ὁ παιδρὸς Καίσαρς θὰ τὴν ἔχῃ εἰς τὴν Μουσικὴν πρόγραμμα τῆς Πλατείας Συντάγματος προτελευταίαν. Νὰ τὴν ἀκούσετε μὲ προσοχὴν, μήπως σᾶς ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα!

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος ἐπανερχεται ἐκ τῆς Ῥεμβασμουπόλεως δι' ἀεροστάτου ὁ ἀθάνατος Σουρῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**. Τῷ προετοιμάζεται ἐκτακτος ὑποδοχή.

Δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὸν Δεληγιάννην ἀποχωροῦντα τοῦ βήματος διαδέχεται καὶ ἀντικρούει ὁ ἀσπλαγχχος ἀντίπαλός του κ. Παλαμίδης.

Πρόκειται τώρα καὶ τὴν *Πρωτάρ* τοῦ κ. Δεληγιάννη νὰ τὴν κυνηγᾷ κατὰ πόδας ἡ *Ἐσπέρα* τοῦ Παλαμίδη.

Ἡ ἐκδοσίς της ἀρχεται λίαν προσεχῶς.

Ὁ κ. Στέφεν καθυπέβαλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον σύστημα Φυλακῶν πλήρες. Ἀπαιτοῦνται ὅμως ἑκατομμύρια πρὸς πραγματοποιήσιν του. Ποῦ θὰ εὐρεθοῦν;

Καμμία ἐφημερίς δὲν ἔγραψεν ὅτι κατὰ τοῦ δυστροπωτέρου ὄλων τῶν Τμηματάρχων κ. Πανταζῆ φουρκισθεῖσα καὶ αὕτῃ ἡ ὁροφὴ τοῦ γραφείου του κατέπεσε νὰ τὸν πλακώσῃ, ἀλλὰ δι' ἐνὸς ἐπιτηδεῖου ἐλιγμοῦ ἐκεῖνος ἀπέφυγε τὸ πλάκωμα.

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι πέρυσιν πάλιν τὸ πάτωμα διὰ τῆς ἐκρήξεως πυρίτιδος ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καταστήματος ἤθελε νὰ τὸν ἀνατινάξῃ πρὸς τὴν ὁροφὴν, ἀλλ' ἀπέτυχε.

— Τὴν χάριν αὐτὴν μόνον τὴν χάριν ζητῶ, σύντροφέ μου, ἔλεγε· νὰ μοὶ τὸν παραδώσῃς, νὰ μοὶ τὸν ἀφῇς εἰς τὰς χεῖράς μου. Εἶναι αὐτός! ἀπὸ πολλοῦ τὸν ἐζήτουν. Τὸν ἐζήτουν εἰς τὴν Κόλασιν καὶ τὸν εὗρισκω ἐδῶ! Ἡ νὰ με φάγῃ ἢ νὰ πῶ ἐγὼ τὸ αἷμά του καὶ ν' ἀποθάνω.

Ὁ ἕτερος ἐρέτης δὲν ἀπήντησε καὶ ἐφαίνετο· οὐδὲν ἐννοῶν. Ἀκούσας τὴν φωνὴν αὐτὴν ὁ Σανούτος, ἐσκίρτησεν, ἐταράχθη, καὶ χωρὶς νὰ δυνάτῃ ν' ἀντικραθῇ καλῶς τὴν ἐννοίαν τῶν λέξεων ἐκεῖνον, ἀλλὰ μάλλον, ὥς ἐξ ἐνστικτοῦ, ἠγέρθη καὶ ἔφρεν αὐτομάτως τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἐν τῇ ζώνῃ αὐτοῦ ἐγγχειρίδιον.

Ὁ δὲ Μαῦρος ἀπεπήδησεν, ἤνοιξε μεγάλους τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ οἱ ὀδόντες του ἐφάνησαν φαγκρίζοντες ἐν τῷ σκάτει.

Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶπε τὰς ἀνωτέρω λέξεις ἑλληνιστί, εἶχεν ἀφῇσαι τὴν κόπην καὶ ἀρπάσας δι' ἀκαριαίου κινήματος τὸν Σανούτον ἀπὸ τοῦ γενείου, τὸ κατέρριψεν ἐγκάρσιον ἐπὶ τῶν ζυγῶν τῆς γονδόλας καὶ ἐπάτει τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Συνέβησαν δὲ ταῦτα ἀστραπηδόν. Ὁ Σανούτος δὲν προέλαβε ν' ἀντιτάξῃ ἄμυναν.

Ὁ ἕτερος κωπηλάτης ἔμεινεν ἀναυδος θεωρῶν τὴν πάλιν.

Ὁ δὲ Μαῦρος ἐπετέθη ὀρμητικῶς ἀπὸ τῶν νώτων κατὰ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Σανούτου. Ἠρπασεν αὐτὸν ὀπισθεν ἐκ τοῦ αὐχένος, καὶ ἀνασπᾷς τὸ γκαταγάμ. ὅπερ ἐφόρει εἰς τὴν ζώνην, τὸν ἐμαχαίρωσεν εἰς τὸν δεξιὸν μηρόν.

Οὗτος ἠσθάνθη τὴν αἰγμὴν τοῦ σιδήρου, καὶ ἔφερε μὲν τὴν μίαν χεῖρα πρὸς τὸν μηρόν· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐτέρας ἐκράτει εἰσέτι τὸν κόμητα καρφωμένον ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κωπαστῆς.

— Θάρρος, κύριέ μου, θάρρος, ἔκραζεν ὁ Μαῦρος· τώρα θὰ τὸν ρίψω εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ἤδη ὁ ἕτερος κωπηλάτης ἔκρινεν ἐπίκαιρον νὰ ἀναμιχθῇ, καὶ συνέλαβε τὸν Μαῦρον ἀπὸ τῆς μασχάλης, τῷ κατήνεγκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἄσθονα καὶ ταχέα κτυπήματα διὰ τοῦ σκαλμοῦ. Ὁ Μαῦρος ἐξάλισθη καὶ κατέπεσεν ἐπίστομα παρὰ τὴν πρῶραν.

Ὁ Σανούτος παλαίων καὶ ἄμυνόμενος ἀδιακόπως, εἶχε κατορθώσει νὰ ὑπεγερεθῇ κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις ἡ ἐπειδετο αὐτοῦ, διότι δὲν τῷ ἐβύθισεν εἰς τὸ στήθος τὸ ἐγγχειρίδιον, ὅπερ ἐκράτει, ἢ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐνεκα τοῦ ἐκ μέρους τοῦ Μαύρου ἀντιπερισπασμοῦ καὶ τοῦ τραύματος, ὅπερ παρ' αὐτοῦ εἶχε λάβει.

Τότε ὁ Σανούτος ἐγειρεθὲς κατέστη ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἰσόπαλος πρὸς τὸν ἀνταγωνιστὴν του καὶ ἔσυρε τὸ ἐγγχειρίδιον. Ἀλλ' οὗτος τὸν ἥρπασε δευτέραν φορὰν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, τοῦ ἐκράτησε τὴν πάλλουςαν τὸ ἐγγχειρίδιον χεῖρα καὶ τὸν ἐστροφώδινε δις καὶ τρίς μὲ λίαν ῥωμαλέους βραχίονας.

Ἀλλὰ καὶ δευτέραν φορὰν ὁ Σανούτος ἀνέλαβε δυνάμεις. Ἠγέθη πάλιν καὶ συλλαβὼν λίαν σφοδρῶς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς κόμης καὶ ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἐπειράθη νὰ τὸν ἀνατρέψῃ. Τότε ὁ ἕτερος κωπηλάτης, θελήσας νὰ βοηθήσῃ τὸν σύντροφόν

Δὲν τ' ἀκούει αὐτὰ ὁ κ. Πανταζής!

Ὁ κ. Ῥάλλης ἐπανόρθωσε τὴν περισυνὴν βαρβαρότητα ἐνόρκων ἀπαλλάξας τὸν εἰς δεκαετὴ δεσμὰ καταδικασθέντα Κιρκάσιον Σεφίκ Κιτίγκον, διότι εἶχε γαντασθῇ ἀπόπειραν δολοφονίας κατὰ τοῦ κ. Σκαλιέρη.

Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** τότε εἶχεν ὑποστηρίξει τὴν ἀθώωσίν του!

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ ἀναβρυτήριο.

— Ὅριστε, κύριοι, νὰ ἰδῇτε ἀραπάδες, ἀραπίναις, ἀγριανθρώπους, πού παίζουνε διάφορα ὄργανα. Δύο δεκάρις γιὰ τοὺς κυρίους καὶ μία γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἀξιωματικούς.

Δίδετε τὰς δύο δεκάρας καὶ τί βλέπετε;

— Τέσσεραις κούκλαις ἀράπικαις μὲ μουσική!!

Τὸ γραφεῖον τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** προσφέρει καὶ πάλιν δύο δεκάρις εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας νὰ ἰδῇ καὶ τὸ θέαμα αὐτό.

Μεσιτοφουρτούνα!

Εἰς μετὰ τὸν ἄλλον στενοχωροῦνται καὶ . . . τὰ τινάζουν.

Τὸ Λαύριον ἐνῆργησε!

Τὸ περὶ *Αὐτοφρουρήτων* ἄρθρον τοῦ φίλου μας κ. Λεονάρδου ἀνεγνώσθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπληστίας μεθ' ἧς καὶ ἡ *Μασσαλιώτις* τοῦ Μαυροβουνίου ἐν τῇ Νέᾳ Ἑφημερίδι εἰς στίχους τοῦ κ. Καμπούρογλου. Ἐν γένει κατήντησαν ἀδυναμία τοῦ δημοσίου τὰ Μαυροβουνιωτικὰ τοῦ κ. Λεονάρδου.

του, ὠφέλησε μᾶλλον ἐξ ἀδεξιότητος τὸν ἀνταγωνιστὴν, διότι ὅπως ἦσαν ἀμφότεροι συμπεφυρμένοι καὶ πλαγιασμένοι μὲ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῆς κωπαστῆς, ἐπιχειρήσας νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν σύντροφόν του ἀπὸ τῶν περιπτώξεων τοῦ Σανούτου καὶ ὠθήσας βιαίως ἐκείνον, ἔδωκεν εἰς τοῦτον καιρὸν νὰ παρασκευάσῃ νέαν ἐφοδὸν, ἥτις ἦτο καὶ ἡ βιασιότατη πασῶν.

Ἀλλὰ τότε ὁ δεύτερος ἐρέτης, ὥθησε τόσον ἰσχυρῶς τὸν Σανούτον, ὅπως ἦτο ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ, ὥστε τὸν ἔρριψεν ἄκων εἰς τὴν θάλασσαν.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὕπαγε εἰς τὸν διάβολον, λυσσασμένη γάττι.

Ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν αὐτοῦ ἐλπίδα, ὁ σύντροφός του, μόλις ἰδὼν τὸν Σανούτον βυθισθέντα εἰς τὸ κύμα, ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν κατόπιν ἐκείνου.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε! ἐκραξεν ὁ ἕτερος. Λοιπὸν ἐτρελλάθη αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος· ὁ σύντροφός μου; ὁ ταλαίπωρος! Κρίμα, ἦτον καλὸς αἰνοπότης, ποτέ μας δὲν ἐμαλώσαμεν ἐν καιρῷ τῆς μέτης. Ἀλλὰ τί νὰ ἔπαθεν ἀπόψε τάχα; Τὸ εἶδα ἐγώ, ὅτι εἶχε τρελλαθῇ. Διὰ τοῦτο μοι ὠμίλει Γραικικά! Βέβαιον σημεῖον τρέλλας.

Καὶ ἐστάθη παρατηρῶν προσεκτικῶς τὰ κύματα. Μετὰ τινα χρόνον, εἰς μέρος τι τῆς θαλάσσης λίαν ἀφωστικὸς ἀπὸ τῆς γονδόλας, ἐφάνησαν δύο σκιαὶ συγκρουόμεναι καὶ παλαίουσαι, ὡς κήτη. Ἦσαν ὁ Σανούτος καὶ ὁ ἀντίπαλός του, ἀρτίως ἀναδύντες ἐκ τοῦ ὕδατος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ποῦ τὴν ἔχει ὁ κ. πρωθυπουργὸς τὴν σφοδρότεραν ἀντιπολίτευσιν;

Δυστυχῶς ἀπὸ κάτω του.

Διότι ὁ *Σόλων* καὶ *Υἷος* εἶνε φλόγα καὶ κρασί ἐναντίον του!

Προσοχὴ νὰ μὴ τὸν ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα, μὲ κανένα. . . φελλὸν σαμπάνιας.

Τώρα εἰσήχθησαν καὶ οἱ ἐξῆς χαρακτηρισμοὶ τῶν κυρίων Βουλευτῶν, τῆς ἀριστερᾶς καὶ τῆς δεξιᾶς.

Χωρίζονται λοιπὸν εἰς:

Πελαγοδρομοῦντας.

Ἀραγμένους.

Ἀγκυροβολοῦντας.

Καραδοτσακισμένους, καὶ

Κολυμβῶντας.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων εἶναι καὶ ὁ κ. Κανάρης.

Καὶ εἰς εἰλικρινὲς ἔμπορος.

Ἐφερὲν ἐσχάτως κουβέρτας.

Τὸν ἐρωτῶμεν, ποῖον εἶναι τὸ ὑλικόν του.

Καὶ μᾶς ἀπαντᾷ:

— Οὔτε μαλλὶ βέβαια, οὔτε μπαμπάκι!!

Καὶ ἄλλη ἀπεργία:

Τῶν φετεινῶν σαλονίων ἐναντίον τῶν παρασίτων, προικοθηρῶν, σαλιάρηδων, χορομανῶν καὶ λοιπῶν.

— Ἄ, νὰ τοι! εἶπεν ὁ ἐρέτης· ἐξακολουθοῦν καὶ μετὰ τὸ λουτρόν τὰ παιγνιδιά των.

Ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Εἶδε τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο βυθισθέντα ἐκ νέου.

— Ἀλλὰ τώρα εἶναι καιρὸς ἐγὼ νὰ τὸ στρήβω. Δὲν εἶναι εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ ἐπισκεφθῇ τις τὰ ὑπόγεια τῆς Αἰθούσης τῶν Δέκα.

Καὶ ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ὁ Μαῦρος, συνερχόμενος ἐκ τῆς λιποθυμίας του, ἐστένανε καὶ ἐκινήθη ἐλαφρῶς.

— Ἄ, μοὶ ἐνθυμίζεις τὴν παρουσίαν σου, φίλε μου, εἶπεν ὁ πορθμεύς. Πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστικὸς, διότι δὲν σε στέλνω νὰ εὕρῃς τὴν αὐθέντην σου. Καὶ ἀφήσας τὰς κώπας, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Μαῦρον.

— Πῶς τὰ περνᾷς, φίλε μου; τῷ εἶπεν κρούων τὸν ὤμόν του. Μήπως ἔχεις βάρος εἰς τὸν στόμαχόν;

Καὶ ἠρεύνεσε τὰ θυλάκιά του ζητῶν νὰ εὕρῃ κέρματά τινα.

Μετ' ὀλίγον ἡ γόνδολα ἔφθασεν εἰς τὴν προκυμαίαν. Ὁ πορθμεὺς ἐσκέπασε τὸν Μαῦρον μὲ τεμάχιον παλαιοῦ ἰστίου καὶ ἐγεινεν ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΠΤΩΜΑ ΑΝΤΙ ΠΤΩΜΑΤΟΣ

Τὴν ἐπομένην νύκτα ἀνθρώπος φορῶν μέγα σάκιον περὶ

«TIMEO DANAOS ET DONA FERENTES»

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ στρατόπεδον* ἔρημον. Μακρὰν εἰς τὸ βάθος φαίνεται ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Κουμουνοῦρου. Ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων ἀμυδρῶς διακρίνονται πεφοβισμένοι αἱ κεφαλαὶ τῶν πρώην ὑπουργῶν του. Πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς φαίνεται ὄγκος παμμέγιστος. Εἶναι ὁ Κυβερνήτης μεταμορφωμένος εἰς Δούρειον ἵππον. Δεξιὰ τῆς σκηνῆς φαίνεται ἀναγόμενος ὁ στόλος τοῦ Τρικούπη πλησί-στιος. Μετὰ μικρὸν ἐρημία πλήρης. Τότε ἀνοίγεται ἡ πύλη τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐξέρχεται ὁ γηραιὸς μετὰ ἐντελοῦς πολεμικῆς πανοπλίας. Ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ Σωτηροπούλου κρατοῦντος πέλεκυν, ἡγεῖται δὲ ὁ Σιβιτανίδης κρατῶν φανόν. Ἡ συνοδεία προχωρεῖ πρὸς τὸν Δούρειον Κυβερνήτην ἐξηπλω- μένον τάνασκελα].

Σιβιτανίδης

Καὶ τέλος πάντων, γηραιέ, ὁ φοβερός ἐχθρός μας ἀπῆλθε σύρων μετ' αὐτοῦ ἄρας καὶ βλασφημίας.

Σωτηρόπουλος (τρέμων)

Τί εἶναι τοῦτο! (δείκνυσιν τὸν Δούρειον Κυβερνήτην).

Σιβιτανίδης

Τίποτε.

Γηραιὸς

Πῶς τίποτε! Δὲν βλέπεις;

Ἴππος σωστός, καὶ τί σωστός, πανύψηλος ὡς ὄρος.

Σωτηρόπουλος

Μωρὲ κοιλία! Κοιλαρὰν δὲν εἶδα τόσον ἄλλον.

Σιβιτανίδης.

Ἐχετε δίκαιον. Ἀλλὰ τί νὰ σημαίνει τάχα ὁ ἵππος οὗτος;

τὴν κεφαλὴν καὶ ἐνδεδυμένος μακρὸν μανδύαν εἰσῆλθεν εἰς καπηλεῖόν τι κατὰ τινὰ δύσφημον ὁδὸν τῆς Βενετίας. Ἦτο μέλας τὴν χοιρὰν μέχρι τῶν ὀνύχων. Ἄμα εἰσελθὼν περιέφε-ρεν ἐταστικὸν βλέμμα εἰς τοὺς θαμῶνας καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν κάπηλον.

— Δὲν μοὶ λέγεις, κυρά, τῆς εἶπε· συχάζει ἐδῶ ὁ περί-φημος Σκιαχτής, ὁ ὑδρόβιος;

— Τί τὸν θέλεις; εἶπεν ἡ γυνὴ αὕτη κυττάζουσα ὑπόπτως τὸν Μαῦρον.

Ἦτο γυνή, ἥς τὸ βλέμμα προδίδετο πάντοτε κοπτερὸν πρὸς τοὺς ἀγνώστους, οἵτινες εἰσῆρχοντο τυχαίως εἰς τὸ κα-πηλεῖόν της, χωρὶς νὰ εἶναι τακτικοὶ θαμῶνες. Ἀλλως δὲ τὸ πλεῖστον τῶν τοιούτων συνέκειτο πάντοτε ἐκ κατασχόπων, λωποδυτῶν καὶ πορθημένων ὑπόπτου διαγωγῆς.

Ἡ γραῖα Κοκκινουῦ (οὕτως ὠνομάζετο) ἦτο μεσίτρια μᾶλλον ἢ κάπηλος. Πρὸς αὐτὴν ἀπετείνοντο πάντοτε οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸ καπηλεῖον ἵνα ζητήσωσιν ὑπηρεσίαν τινὰ μὴ εὐκόλως κυριολεκτουμένην.

— Τὸν θέλω διὰ νὰ τῷ δώσω χρήματα, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Πρόκειται διὰ καμμίαν ἐργασίαν;

— Ἀκριβῶς.

— Εἰπέ εἰς ἐμὲ ὅ,τι εἶναι, καὶ τῷ λέγω ἐγώ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ ἴδιος;

— Εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἀφήσῃ τοὺς συντρό-φους τῆς μέθης του καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ συνομιλήσῃτε.

Γηραιὸς.

Σιωπή! (σκέπτεται).

Οἱ ξένοι, οἱ ὅποιοι

τόσον καιρὸν μᾶς ἐκλείσαν ἐντὸς τῆς πόλεώς μας, ἰδόντες ὅτι δι' αὐτοὺς ἀδύνατον θὰ ἦτο ἡ ἄλωσις τῆς πόλεως τῆς φουστανελλοφόρου, ἀπῆλθον, κ' ἵνα φθάσωσιν αἰσίως εἰς τὸν τόπον τῆς ξενιτείας, ἄφησαν, εὐχὴν εἰς τὸν θεὸν των, τὸν ἵππον τοῦτον. Προσοχὴ καὶ σέβας εἰς τὸ ζῶον.

Σωτηρόπουλος (θωπεύων τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου.)

Ἦ τὸν καυμένον! Ὅμοιος τοῦ Πετμεζᾶ δὲν εἶνε;

[Ὁ Σιβιτανίδης φέρει τὸ φῶς πανταχοῦ.]

Γηραιὸς [πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει.]

Ἀνάψατε φανούς πολλοὺς, τὰ τύμπανα κροτεῖτε.

Χορεύετε, μεθύετε καὶ ὅλοι τραγουδεῖτε.

Οἱ ξένοι ἀνεχώρησαν. Ἐλευθεροὶ δὲ πάντες ἐξέλθετε καὶ τοὺς ἀγροὺς τοῦ ἰδικοῦ μου κράτους, θερίσατε, τρυγήσατε.

[Αἱ ἐπάλξεις φωτίζονται. Ἐξέρχεται ὁ Μιλησις ἡγούμενος μεγάλης ὁμάδος.]

Σωτηρόπουλος

Ἦ γηραιέ, τὸν ἵππον

καλὸν εἶνε νὰ φέρωμεν ἐντὸς τῆς πόλεώς μας.

Νὰ μένῃ εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης μας κ' εἰς αἶσχος τῶν ξενοφρόνων.

Σιβιτανίδης

Ἄριστον! Ἡ πρότασις ἀρίστη.

Παπαμιχαλόπουλος [φωνάζει μακρόθεν]

Ἦ ἄφρονες τί πράττετε; Τοὺς ξένους ἀγνοεῖτε;

Φοβοῦμαι τοὺς Τρικουπικούς, τὰ δῶρά των φοβοῦμαι.

— Προσκάλεσέ τον, σὲ παρακαλῶ. Εἰπέ τῷ ὅτι θὰ κερ-δίσῃ πολλὰ χρήματα.

Ἡ Κοκκινουῦ ἐκραξε.

— Σκιαχτή! ἔλα ἐδῶ.

Ἀνὴρ τις φέρων ναυτικὴν ἐνδυμασίαν, ἔχων ἱρακλείους ὠμους καὶ ὀγκώδη κεφαλὴν, ἡγέρθη ἐκ τινος τραπέζης.

— Τί μὲ θέλεις Κοκκινουῦ; εἶπεν.

— Ὁ Μαῦρος αὐτὸς θέλει νὰ σὲ ὀμιλήσῃ.

Ὁ Σκιαχτής ἐπλησίασε κυττάζων ὑπόπτως τὸν Μαῦρον.

— Τί θέλεις νὰ μ' εἴπῃς;

— Ἄς καθίσωμεν εἰς μίαν ἄκρην, ἂν ἔγαπᾷς. Φέρε μας οἶνον, γραῖα Κοκκινουῦ, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Καὶ ἐκάθισαν παρὰ τινὰ τράπεζαν. Ἡ Κοκκινουῦ ἔθηκεν ἐπ' αὐτῆς φιάλην οἶνου καὶ δύο ποτήρια.

— Μ' ἔστειλεν ὁ κύριός μου νὰ σοὶ ἀναθέσω μίαν ὑπηρε-σίαν, φίλε μου, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Καὶ τίς εἶναι ὁ κύριός σου;

— Εἶναι ὁ κόμης Σανουῦτος.

— Διατὶ τόσον εὐκόλα μοὶ τὸν ὀμολογεῖς;

— Διότι δὲν ἐκτίθεται κατ' οὐδέν. Μόνον τῆς ἐπιτηδεύ-τητός σου ἔχουσαν ἀνάγκην, καὶ δὲν ζητοῦμεν νὰ πράξῃς ἐγ-κλημα.

— Οὐδ' ἐγὼ πράττω ἐγκλήματα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οὕτως ἔχει.

— Λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμω;